

cipmæssigt bygget op paa Ideer, saa skal man føre en Politik, der bunder noget dybere end de Talemaader, som synes ofte at gouteres mere, end Virkeligheden holder til. Derfor vil jeg gerne have Lov til at sige, at enhver, som tager Stilling til de forskellige politiske Spørgsmaal, virkelig maa tage den under Hensyn til de Forhold, som eksisterer i Landet. Jeg tror ikke, i Øjeblikket i alt Fald, at en stivbet Teori angiver en Politik, som har Fremtiden for sig.

Første Næstformand (K. M. Klausen):

Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Da jeg tror, at Gassen i overvejende Grad er gaaet af den Ballon, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen for et Øjeblik siden sendte til Vejrs, skal jeg indskrænke mig til at konstatere, at dette ærede Medlem og det ærede Medlem Hr. Fraenkel uhjælpelig faldt over hinandens Ben, da de vilde bevise, at Socialdemokratiet var et Klasseparti. Konklusionen af deres Paastand har været den, at Socialdemokratiet drager til sig Arbejdsgiverkredse og Kredse indenfor de handlende ved Hjælp af Løfter om en ensidig Klassepolitik. Derved er det vistnok bevist, hvor hule deres Paastande er.

Holger Larsen: To af dette Tings ærede Medlemmer af Partiet Venstre, nemlig det ærede Medlem Hr. Hedegaard og det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, har ved denne Finanslovdebat fremsat forskellige Udtalelser med Hensyn til Aldersrentespørgsmaalet, der giver mig Anledning til at dvæle noget ved denne Lov. Man siger jo, at Forbryderen ofte vender tilbage til Gerningsstedet for at kredse om det. Naar man et halvt Aar efter at Loven er vedtaget, men et halvt Aar før den er ført ud i Livet, finder det opportunt at tale om Aldersrenten fra Venstres Side, kan jeg ikke se andet end, at det er den onde Samvittighed hos Venstrepartiets Medlemmer, der her gør sig gældende. De har i Sommer haft Lejlighed til rundt om i Landet at høre Røster, der ikke alle var lige behagelige for Partiet. Derfor har man fundet det opportunt nu at tage Aldersrenteloven i Forsvar, endnu inden den er ført ud i Livet. Det ærede Medlem Hr. Hedegaard syntes meget forbavset. Han finder nemlig, at Loven er Indgrebet af den største Humani-

tet. Det siger nu ikke saa meget, for det ærede Medlem var i sin Tid en Modstander af Loven. Ved Lovens første Behandling i dette høje Ting udtalte han sig mod selve Lovforslaget. Det ærede Medlem har ogsaa i Sommer været paa Skamlingsbanken, og det var ikke alene for at se paa den smukke Udsigt, men ogsaa for at fortælle noget til Vejle Amts Sogneraadforening. Han stod og trøstede Sogneraadforeningen paa det bedste med nogle filosofiske Betragtninger over, at alle Mennesker ikke er saa gode, som de burde være, og med at det Aldersrenteforslag, der eventuelt vilde blive vedtaget i Sommer, ikke var nær saa slemt, som de muligvis havde hørt Rygter om. Jeg forstaa derfor godt, at det ærede Medlem kan være forbavset og opfatte Loven som meget human. Det stiller sig noget mere vanskeligt for mig at forstaa, hvorledes det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, som jeg anser for betydelig mere socialinteresseret end det ærede Medlem Hr. Hedegaard, kan stille sig, som han har gjort i dette høje Ting. Jeg kan naturligvis i nogen Grad forstaa, at det ærede Medlem, som finder Loven uheldig — det ved jeg for mangfoldige Punktets Vedkommende —, er saa ivrig efter at fiske efter Socialdemokraternes Stilling til Sagen. Det ærede Medlem gjorde sig i sin Tid store Anstrengelser for at faa Socialdemokraterne til at blive medskyldige i Loven, ved at faa dem til at stemme for Loven, og forleden Dag, da det ærede Medlem havde Ordet, udtalte han, at han i den Omstændighed, at Socialdemokraterne ikke stemte mod Loven, vilde se en Anerkendelse af, at vi regnede denne Lov for bedre end den Alderdomsunderstøttelseslov, som vi nu har. Deri har det ærede Medlem naturligvis nogen Ret. Det Retsprincip, som er grundfæstet i den gamle Lov, er naturligvis langt bedre end Almissepriippet, som var Grundlag for den nye Lov. Og naar de gamle i Fremtiden ikke behøver at give deres sidste Øre ud, inden de kan gaa hen og kræve deres Aldersrente, er dette naturligvis ogsaa et Gode. Disse to Goder fik os Socialdemokrater til at undlade at stemme mod Loven, idet vi erkender, at det i Virkeligheden drejer sig om to Goder, der kan plejes og udvikles under en demokratisk Regering. Der er ikke Tvivl om, at de faste Takster kan forhøjes betydeligt, saaledes at de i Virkeligheden bliver det Gode, de burde blive, og der er heller ikke Tvivl om, at det Princip, at de gamle maa eje en vis Del, kan udvikles